

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Městská část Praha - Petrovice**
se sídlem Praha 10, Edisonova 429/28
zastoupená JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
se sídlem Praha 10, K chaloupkám 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2023 č.j. MHMP-345092/2023/O/Sti

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2023 č.j. MHMP-345092/2023/O/Sti a usnesení Úřadu městského části Praha 15, odboru dopravy ze dne 9. 12. 2022 č.j. ÚMČ P15 61148/2022/OD/Vji se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Emila Flegela.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Úřadu městské části Praha 15, odboru dopravy (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 9. 12. 2022 č.j. ÚMČ P15 61148/2022/OD/Vji (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím silniční správní úřad podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu – deklaraci, zda se na

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE vše v k. ú. X, obec Praha, nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí silniční správní úřad konstatoval, že žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti, neboť neprokázala právní zájem na vedení řízení podle § 142 správního řádu. Uvedl, že řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace je řízením o žádosti a nelze ho vést z moci úřední například z důvodu ochrany obecného užívání cesty, která se nachází na území dané městské části, jak argumentuje žalobkyně. Proto nelze akceptovat prokazování právního zájmu pouze ochranou obecného užívání komunikace veřejností. Pouhá okolnost, že se dopravní cesta nachází na území městské části, nezakládá aktivní legitimaci k podání žádosti o určení právního vztahu. Žadatel musí prokázat, že vydané rozhodnutí je nezbytné k uplatnění jeho subjektivních práv. Jelikož žalobkyně není vlastníkem pozemků, na kterých se má cesta nacházet a neprokázala ani jiný právní zájem, silničnímu správnímu úřadu nezbylo než řízení zastavit.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že posuzovaná „cesta“ nesplňuje základní definici účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Není zřejmá znatelnost cesty a není zde užitečnost pro motorové vozy. Dále nikde nejsou sousední nemovitosti, které by tato „cesta“ spojovala. Tato „cesta“ byla uměle vytvořena chodci a cyklisty. Co se týče definice viditelného koridoru, zde tuto definici v dané „cestě“ žalovaný nespatořoval. Uvedl, že žadateli o vydání deklaratorního rozhodnutí jsou zpravidla vlastníci pozemků. Žalobkyně není dle doložených podkladů vlastníkem ani jednoho z pozemků, na kterých by se měla „cesta“ nacházet. Pokud má žalobkyně nějaký zájem o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, je potřeba, aby do řízení zapojila majitele pozemků jako účastníky řízení a doložila jejich souhlas s tím, aby přes jejich pozemky vedla potencionální cesta. Je rovněž potřeba, aby žalobkyně prokázala právní zájem tím, že je to nezbytně nutné pro uplatnění jejích práv. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně může znovu požádat o deklaratorní rozhodnutí, pokud doloží požadované dokumenty, skutečnosti a náležitosti.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že její žádost spolu s pozdějším doplněním obsahuje všechny nezbytné náležitosti, a to včetně zdůvodnění, proč je pro uplatnění jejích práv vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné. V takovém případě není namístě postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řízení a řízení zastavit kvůli neodstraněným vadám žádosti. Tento postup má sloužit pouze k procesnímu vypořádání se s těmi žádostmi, které nelze posoudit po věcné stránce z toho důvodu, že v nich chybí informace, které jsou k posouzení nutné a které žadatel zároveň v určené lhůtě nedoplnil. To však není případ žádosti žalobkyně. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je patrné, že silniční správní úřad žádost posuzoval po věcné stránce, neboť hodnotil, zda je podmínka „nezbytnosti pro uplatnění práv“ splněna. Neposuzoval tedy, zda je žádost úplná a zda obsahuje všechny náležitosti, ale posuzoval ji věcně. Nadto výzva k odstranění vad podání neobsahovala ve výrokové části rozsah, v němž má být žádost doplněna. Silniční správní úřad měl proto o žádosti rozhodnout věcně a nikoli procesně.
4. Žalobkyně dále namítla, že silniční správní úřad se zaměřil pouze na jednu konkrétní okolnost, kterou považoval za vadu žádosti a neposuzoval další okolnosti a tvrzení. Z toho pak pramenily další nedostatky v postupu obou správních orgánů, které se nevyjádřily k návrhům žalobkyně na provedení ústního jednání, důkazu ohledáním účelové komunikace a důkazu satelitními snímky. Jelikož správní orgány tyto důkazy neprovedly,

v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily skutečný stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

5. Žalobkyně rovněž namítla, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly její argumentací vztahující se k důvodům, z nichž odvozuje svou aktivní legitimaci. Namítla také, že jsou naplněny všechny znaky účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný k tomu sice v napadeném rozhodnutí uvedl určité úvahy, ty ale z věcných důvodů, jež žalobkyně v žalobě rozvedla, nemohou obstát.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při svém rozhodování zkoumal znaky veřejně přístupné účelové komunikace a stojí si za tím, že v posuzované věci nejsou splněny zákonné znaky účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vycházel přitom ze spisového materiálu včetně fotodokumentace, kterou využil při vyhodnocování věci.
7. K prvoinstančnímu rozhodnutí o zastavení řízení nemá žalovaný výhrady, neboť žalobkyně neprokázala nezbytně nutnou potřebu pro uplatnění jejího práva na to, aby silniční správní úřad deklaroval pozemní komunikaci mezi Městskou částí Praha Petrovice a X za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. K tvrzení žalobkyně o nezbytně nutné potřebě uvedl, že starostka žalobkyně je starostkou více než 10 let a za tuto dobu, pokud by opravdu měla takový zájem vytvořit nezbytně nutnou komunikační potřebu, by zde už byl vytvořen minimálně projekt, který by tuto skutečnost mohl vyřešit a byli by do toho dle zákona zapojeni i všichni účastníci řízení, zejména vlastníci pozemků. Žádná taková skutečnost se ve spise nenachází. Žalovaný současně nechápe, z jakého důvodu chce žalobkyně „cestu“ deklarovat, když dle jejího názoru tato cesta funguje a nikdo k ní nemá výhrady. Žalovaný se domnívá, že v této záležitosti nejde o „cestu“, ale o mezilidské spory mezi žalobkyní a vlastníky předmětných pozemků. Není však v pravomoci žalovaného, aby tuto skutečnost projednával, neboť posuzuje skutečnosti dané zákonem o pozemních komunikacích a neřeší občanské spory.
8. Podle žalovaného neexistuje žádná skutečnost, která by nasvědčovala tvrzení žalobkyně, že někteří vlastníci předmětných pozemků chtějí cestu zrušit anebo jí částečně omezit.
9. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala, že postup silničního správního úřadu, který řízení zastavil z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, nebyl případný, jelikož žádost netrpěla vadami, které by bránily jejímu projednání. Jelikož silniční správní úřad neposoudil žádost meritorně, jednal v rozporu s právem žalobkyně na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí správních orgánů jsou zároveň nepřezkoumatelná, neboť žalovaný formálně přešel dokazování. Silniční správní úřad fakticky dokazování provedl, avšak žalobkyně neměla možnost se k němu řádně vyjádřit zákonem stanoveným postupem. I z vyjádření žalovaného zřetelně plyne, že žádost projednával meritorně, resp. věcně zkoumal její obsah, jestliže uvedl, že při svém rozhodování zkoumal znaky veřejně přístupné účelové komunikace a stojí si za tím, že tyto znaky nejsou splněny. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014 č.j. 7 As 100/2014-52. Dále uvedla, že mezi zákonem stanovené podmínky nepatří vytvoření projektu, který by tuto skutečnost mohl vyřešit, jak tvrdí žalovaný ve svém vyjádření. Za irrelevantní a zbytečné přecházení do osobní roviny považuje žalobkyně spekulaci o nedostatku nutné komunikační potřeby ve vztahu k době, po kterou starostka žalobkyně vykonává svou funkci. Deklarace veřejně přístupné účelové komunikace je předmětem správního řízení

podle § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, nikoli záležitostí „mezilidských sporů“ v občanskoprávním řízení, jak naznačuje žalovaný. To potvrzuje důvodová zpráva k zákonu o pozemních komunikacích a odkázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018 č.j. 9 As 330/2016-192.

10. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

11. Podle § 45 odst. 1 správního řádu žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky.

12. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

13. Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

14. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

15. Podle § 142 odst. 3 správního řádu pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.

16. Podle § 141 odst. 4 správního řádu ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

17. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

18. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

19. Klíčovou otázkou pro posouzení předmětné věci je to, zda byl silniční správní úřad oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy zda mohl řízení o žádosti žalobkyně zastavit bez meritorního projednání věci. Předpokladem pro zastavení řízení z uvedeného důvodu je nedostatek součinnosti žadatele, který přes výzvu správního orgánu neodstraní podstatné vady své žádosti, jež brání pokračování v řízení. Správní

orgán přistoupí k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (obligatorně) tehdy, jsou-li splněny kumulativně dvě podmínky: i) žadatel neodstraní správním orgánem vytknuté vady žádosti a ii) žádost trpí podstatnou vadou (vadami), jejíž neodstranění vylučuje věcné projednání žádosti. Institut zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je tak vyhrazen pouze pro situace, kdy z obsahu žádosti nejsou seznatelné údaje a informace, jež správnímu orgánu umožní detekovat, kdo je žadatelem a co je elementárním obsahem žádosti. O podstatnou vadu žádosti tedy nepůjde v případech, kdy tato vada svojí povahou nebude bránit meritornímu posouzení žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č.j. 2 Azs 76/2015-24). Vady žádosti nelze v žádném případě zaměňovat s věcnými důvody, pro které správní orgán žádosti nevyhoví (nemůže vyhovět).

20. V nyní projednávané věci vyzval silniční správní úřad žalobkyni k odstranění nedostatků žádosti usnesením ze dne 2. 11. 2022, přičemž ve výrokové části rozhodnutí vytýkané nedostatky žádosti blíže nespecifikoval. Z odůvodnění tohoto usnesení plyne, že žalobkyně má prokázat právní zájem na vedení předmětného řízení ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu. Dále silniční správní úřad žalobkyni vyzval, aby žádost doplnila o označení účastníků řízení, kteří jsou jí známi s tím, že se například jedná o vlastníky vedlejších pozemků nebo uživatele sporné cesty z nutné komunikační potřeby. Žalobkyně byla rovněž vyzvána k tomu, aby přesně vymezila, kde se má komunikace nacházet, a aby doplnila odůvodnění, proč má za to, že se na pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Žalobkyně na uvedenou výzvu silničního správního úřadu reagovala podáním ze dne 21. 11. 2022.
21. Soud považuje za potřebné nejprve zdůraznit, že již samotná výzva silničního správního úřadu nesměruje k odstranění podstatných vad žádosti, nýbrž k doplnění informací, jež mohou mít význam pro posouzení důvodnosti žádosti ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Silniční správní úřad žalobkyni nevytkl nedostatky podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, neboť nevyslovil, že mu není zřejmá osoba žadatele či že postrádá vymezení předmětu žádosti. Na tomto místě je nutno poznamenat, že ani z výzvy k upřesnění místa, kde se má dotčená komunikace nacházet, nelze dovodit, že by silniční správní úřad měl zásadní pochybnost o předmětu žádosti. Žalobkyně v žádosti specifikovala pozemky, na kterých se má komunikace nacházet, přičemž k žádosti byl též připojen letecký mapový snímek z roku 1996, na němž je patrná linie, kudy komunikace vede. Bližší konkretizace místa, kterým má komunikace procházet, souvisí již s posouzením naplnění hmotněprávních podmínek, jimiž zákon o pozemních komunikacích definuje účelovou komunikaci, nikoli s věcnou (ne)projednatelností žádosti. Ani z prvoinstančního a napadeného rozhodnutí přitom neplyne, že by správní orgány měly potíže detekovat předmět svého rozhodování v řízení o této žádosti. Z odůvodnění obou rozhodnutí je naopak zřejmé, že jak silniční správní úřad, tak žalovaný se vyjadřovali k tomu, zda žalobkyně prokázala právní zájem na požadované deklaraci účelové komunikace, neboli posuzovali její žádost z věcného a nikoli z procesního hlediska. K tomu je ovšem nutno dodat, že své úvahy vyslovili, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem hodnotili důkazy předložené žalobkyní, jak předpokládá ustanovení § 142 odst. 3 ve spojení s § 141 odst. 4 správního řádu.
22. Lze proto uzavřít, že žalovaný i silniční správní úřad pochybili tím, že o předmětné žádosti rozhodli procesním rozhodnutím namísto toho, aby se řádně zabývali jejím věcným obsahem a přezkoumatelně se vypořádali s argumentací a důkazy, které žalobkyně

na podporu své žádosti označila. Soud se za této procesní situace nemůže zabývat věcnou správností toliko dílčích a nekomplexních závěrů, které správní orgány uvedly ve svých rozhodnutích. Silniční správní orgán se omezil na konstatování, že žalobkyně není vlastníkem pozemků, na kterých se má cesta nacházet. Uvedl, že žalobkyně musí prokázat nezbytnost požadované deklarace k uplatnění svých subjektivních práv, nezabýval se však důkazy, které žalobkyně v žádosti a jejím doplnění na výzvu správního orgánu označila. Rovněž nikterak nehodnotil tvrzení žalobkyně, že je povinna chránit veřejný zájem na zajištění bezpečného přesunu pěších a cyklistů (jejích občanů) v dané lokalitě. Ani žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s věcným obsahem žádosti. Nelze si nevšimnout jisté nekonzistentnosti a rozpornosti tvrzení žalovaného, který na straně jedné poukázal na nedostatečnou znatelnost cesty, na straně druhé však uvedl, že cesta byla uměle vytvořena chodci a cyklisty (a zjevně tak musí být v terénu zřetelná). Žalovaný také ustrnul na konstatování, že cesta nemá užitečnost pro motorové vozy, aniž by vyložil právní relevanci této skutečnosti v kontextu posuzovaného předmětu žádosti. Nevysvětlil, co míní tím, že v dané „cestě“ nespátňuje definici viditelného koridoru. Stejně jako žalobkyni, ani soudu není jasné, jakým způsobem by žalobkyně měla do řízení zapojit majitele pozemků jako účastníky řízení. Žalobkyně v doplnění žádosti označila pro ni známé účastníky řízení, a bylo tak na silničním správním úřadu, aby postupem podle § 28 správního řádu tyto účastníky zapojil do předmětného řízení. Souhlas těchto subjektů, resp. doložení tohoto souhlasu, není podstatnou náležitostí žádosti, nýbrž otázkou, kterou musí správní orgán zkoumat v rámci naplnění hmotněprávních podmínek (znaků) účelové komunikace a její deklarace ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu. *Obiter dictum* soud v této souvislosti poznamenává, že souhlas vlastníka pozemku, na kterém se má účelová komunikace nacházet, může mít různé formy (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007 č.j. 6 Ans 2/2007-128).

23. Z důvodů uvedených výše soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s. Správní orgány zastavily řízení o žádosti, přestože se měly zabývat jejím věcným posouzením. Jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., jelikož v jeho důsledku nebylo o žádosti vedeno řádné řízení, v rámci kterého se správní orgán musí vypořádat s navrženými důkazy a současně musí účastníku řízení umožnit vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Dílčí věcné závěry, které správní orgány učinily, jsou neúplné, neboť nereflktují argumentaci žalobkyně v plném rozsahu. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jelikož se důvody, pro které soud ruší napadené rozhodnutí, bez zbytku vztahují i na prvoinstanční rozhodnutí, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. též ke zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo. Správní orgány jsou podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušovacím rozsudku. Budou se tedy zabývat věcným posouzením žádosti a řádně zhodnotí všechny argumenty a důkazy uplatněné v žádosti a jejím doplnění.
24. Pro úplnost soud uvádí, že neshledal důvod vyrozumět žalobkyni označené osoby (vlastníky pozemků) o probíhajícím soudním řízení ve smyslu § 34 s.ř.s., neboť prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti není s ohledem na svou procesní povahu rozhodnutím, které závazně určuje práva a povinnosti, a nemá tak myslitelný potenciál přímo zasáhnout do práv a povinností jiných osob než žalobkyně.

25. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci z procesního hlediska úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a dále náklady vynaloženými na právní zastoupení žalobkyně advokátem. Ty spočívají jednak v odměně za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif), tedy za převzetí zastoupení, podání žaloby, sepsání repliky z 9. 8. 2023, přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a dále ve třech paušálních částkách ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto byly náklady řízení zvýšeny o částku odpovídající DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 25. dubna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu